

En karikatyr av ett utbränt barn.

Självhatet tar över allting.

Jag tittar på mig själv genom ett filter av hat.

Jag orkar inte. Allt känns så fruktansvärt jobbigt, jag känns oerhört jobbig.

Det går en vibration genom marken, ut i fingertopparna, ut genom en gapande, skrikande mun. Ångesten är så påtaglig att jag kan ta på den, vidröra den och känna dess kontur. Den känns geggig, oljig. Den är rund med kanter som rör sig, andas. Jag försöker slå ihjäl min ångest men handen går rakt igenom. Och jag börjar gråta. Jag börjar skrika, för det är vad jag lärt mig. Redan som barn skrek jag. Högt. För att signalera något, få fram ett budskap som var viktigt då men glömt idag.

Jag har glömt budskapet men jag skriker skriker och skriker. För att jag faktiskt inte kan blöda i all evighet utan att dö.

För att livet går men ångesten består.

För att hjärtat ger upp.

För att jag ger upp.

Dunk dunk dunk.

Sen slutar det. Det stannar. Allt stannar.

Och trots att allt stannar så snurrar rummet, omgivningen, hela jävla världen snurrar. Eller så är det jag som snurrar. Runt runt runt. Jag vet inte längre.

(andas, bara andas)

Jag har glömt varför jag skriker, så ljuden ekar bort mellan tomma stolar och bord som är klottrade på. Jag sitter fast i en karikatyr av ett utbränt barn som vuxit upp för fort.

Och allt som finns kvar är ångesten som en klump i magen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten